

575.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa

z dnia 26 maja 1928 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o sposobie uczenia i egzaminowania oglądaczy oraz ich zakresie działania.

Na podstawie art. 8, 21 punkt c) i 41 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 361) zarządza się co następuje:

§ 1. W osiedlach o liczbie ludności mniejszej niż dziesięć tysięcy urzędowe badanie zwierząt rzeźnych i mięsa w zakresie ustalonym rozporządzeniem niniejszym może być powierzony nie tylko lekarzom weterynaryjnym, lecz również innym osobom (ogłądaczom), które wykazały swe uzdolnienie zgodnie z przepisami rozporządzenia niniejszego.

Uczenie ogłądaczy.

§ 2. Uczenie ogłądaczy winno odbywać się na kursach, urządzanych w większych rzeźniach, w których badanie zwierząt rzeźnych i mięsa wykonywają lekarze weterynaryjni.

Wojewoda (Komisarz Rządu m. st. Warszawy) wyznaczy i poda do wiadomości publicznej:

1) rzeźnie, w których mogą odbywać się kursy, jak również kierowników kursów — z pośród lekarzy weterynaryjnych;

2) wysokość opłat, stanowiących wynagrodzenie kierowników oraz personelu nauczającego.

§ 3. Kurs ogłądaczy do urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa łącznie z badaniem co do włośni winien trwać co najmniej sześć tygodni, kurs zaś ogłądaczy wyłącznie do badania mięsa pod względem włośni — co najmniej dwa tygodnie.

§ 4. Na kurs mogą być dopuszczone osoby obojga płci, w wieku od lat 20 do 50, posiadające obywatelstwo polskie i władające językiem polskim w mowie i piśmie.

Na kurs nie mogą być przyjmowani misiarze, handlarze zwierzętami lub mięsem, osoby zatrudnione w przedsiębiorstwach ubezpieczeń zwierząt, w przemyśle rakarskim, jak również osoby, które, nie posiadając dyplomu lekarza weterynaryjnego, trudnią się zawodowo leczeniem zwierząt.

Podanie o dopuszczenie na kurs należy wnieść do kierownika kursu z dołączeniem świadectwa urodzenia, świadectwa moralności, świadectwa zdrowia oraz własnoręcznie napisanego życiorysu.

§ 5. Uczenie ogłądaczy do badania zwierząt rzeźnych i mięsa łącznie z badaniem co do włośni winno obejmować następujące przedmioty:

1) budowa i czynności ciała zwierzęcego, układ i rozmieszczenie narządów wewnętrznych ze

szczególnym uwzględnieniem krążenia krwi, rozmieszczenia gruczołów chłonnych oraz struktury mięśni;

2) znamiona zdrowia u zwierząt żywych;

3) normalny wygląd i właściwości poszczególnych narządów i części ciała zwierzęcego po uboju;

4) sposoby uboju zwierząt ze szczególnym uwzględnieniem ogłuszania przed ubojem oraz prawidłowego zdejmowania skór;

5) oznaczanie zwierząt według wieku, płci, maści i szczególnych odznak;

6) choroby i wady, mające znaczenie dla badania zwierząt rzeźnych i oceny mięsa, ze szczególnym uwzględnieniem chorób zaraźliwych i pasożytniczych;

7) sposoby oczyszczania i odkażania miejsc postoju i uboju zwierząt, dotkniętych chorobami zaraźliwymi, jak również narzędzi i przedmiotów, użytych przy uboju i badaniu;

8) budowa mikroskopu i trychinoskopu, jego działanie i obchodzenie się z nim;

9) sposób badania mięsa co do włośni ze szczególnym uwzględnieniem:

a) wyglądu, rozwoju i umiejscowienia się włośni, jak również zmian, spowodowanych w mięśniach przez włośnię,

b) objawów włośnicy u zwierząt i ludzi,

c) pobierania prób do badania co do włośni i sporządzania preparatów,

d) rozpoznawania pasożytów, mających podobieństwo do włośni, jak również zanieczyszczeń badanych preparatów (złogów wapiennych, kryształów i t. p.);

10) przepisy, dotyczące badania zwierząt rzeźnych i mięsa, w szczególności co do zakresu działania ogłądaczy, przepisy o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych, mające zastosowanie przy uboju zwierząt, w szczególności co do zgłaszania zaraźliwych chorób, zakazu uboju zwierząt dotkniętych pewnymi chorobami i o nie podejrzanych, jak również przepisy o nieszkodliwym usuwaniu mięsa i części zwierząt, niezdatnych do spożycia.

§ 6. Uczenie na kursach, urządzanych wyłącznie dla ogłądaczy do badania mięsa pod względem włośni, winno obejmować:

1) w najogólniejszych zarysach przedmioty, objęte punktem 1 § 5 ze szczególnym uwzględnieniem struktury mięśni i pkt. 3 i 7 § 5;

2) przedmioty, objęte punktami 8 i 9 § 5;

3) przepisy, dotyczące badania zwierząt rzeźnych i mięsa, mające zastosowanie przy badaniu mięsa pod względem włośni.

§ 7. Osobom, które ukończyły kurs, kierownik wydaje zaświadczenie o odbyciu kursu z podaniem dnia rozpoczęcia i ukończenia kursu i zwraca im wszystkie dokumenty, dołączone przy zgłoszeniu się na kurs.

Egzaminy ogłądaczy.

§ 8. Do przeprowadzenia egzaminu ogłądaczy do badania zwierząt rzeźnych i mięsa i ogłądaczy

do badania mięsa pod względem włośni wojewoda ustanawia komisję egzaminacyjną, składającą się z przewodniczącego i dwu członków.

Przewodniczącym komisji jest wojewódzki lekarz weterynaryjny, zastępcą zaś — jeden z państwowych lekarzy weterynaryjnych, mianowany przez wojewodę na okres trzech lat.

Członków komisji, jak również ich zastępców mianuje wojewoda na okres trzech lat z pośród lekarzy weterynaryjnych:

- a) wykonywających badanie zwierząt rzeźnych i mięsa w większych rzeźniach;
- b) zajmujących stanowiska w państwowej służbie weterynaryjnej.

W wyjątkowych wypadkach, ze względów oszczędnościowych lub gdy wyznaczenie do komisji drugiego członka byłoby utrudnione, wojewoda może wyznaczyć komisję, złożoną z przewodniczącego i jednego tylko członka, którym w takim razie winien być lekarz weterynaryjny, wykonywający badanie zwierząt rzeźnych i mięsa w większej rzeźni.

W razie ustanowienia na obszarze województwa więcej niż jednej komisji egzaminacyjnej przewodniczącym każdej komisji jest wojewódzki lekarz weterynaryjny.

§ 9. Podanie o dopuszczenie do egzaminu należy wносить do wojewody za pośrednictwem właściwych władz miejsca zamieszkania kandydata. Władze te, nadając należyty bieg złożonemu podaniu, winny równocześnie wypowiedzieć się, czy nie zachodzą okoliczności wskazujące, że kandydat nie nadaje się na oglądacza.

Do podania kandydat winien dołączyć dowody przepisane w § 4 i zaświadczenie o odbytych kursach.

§ 10. O dopuszczeniu do egzaminu rozstrzyga przewodniczący komisji egzaminacyjnej.

Osobom niedopuszczonym do egzaminu służy prawo odwołania się do wojewody, którego orzeczenie jest ostateczne.

§ 11. Egzamin winny odbywać się w większych rzeźniach, wyznaczonych przez wojewodę.

Przewodniczący komisji wyznacza do odbycia egzaminu dzień i rzeźnię, zawiadamiając o tem członków komisji — względnie ich zastępców — oraz kandydatów, dopuszczonych do egzaminu.

§ 12. Egzamin oglądaczy do badania zwierząt rzeźnych i mięsa dzieli się na część praktyczną i teoretyczną:

- a) w części praktycznej kandydat winien:
 - 1) we wskazanym czasie opisać i zbadać zwierzę przed ubojem i stwierdzić, czy i jaką chorobą zwierzę jest dotknięte — względnie o nią podejrzone — oraz rozstrzygnąć, czy oglądacz w danym wypadku winien zezwolić czy też nie zezwolić na ubój zwierzęcia lub czy należy ubój zakazać;
 - 2) przeprowadzić po uboju badanie całego zwierzęcia lub poszczególnych jego części i na zasadzie tego badania orzec, czy ocena

mięsa wchodzi w zakres działania oglądacza i jaką należy w tym wypadku dać ocenę lub też — czy należy ocenę przekazać wyznaczonemu lekarzowi weterynaryjnemu;

- 3) odróżniać zwierzęta po uboju według ich gatunku i płci, jak również odróżniać oddzielne narządy pod względem ich pochodzenia od poszczególnych gatunków zwierząt;
- 4) objaśnić budowę i działalność mikroskopu i trychinoskopu, pobrać ze świń po uboju przepisane próby i sporządzić z nich preparaty do badania co do włośni, zbadać mięso świeże i wędzone, zawierające włośnię, i objaśnić mikroskopowy preparat pod względem struktury mięśni, tworów podobnych do włośni i zwykłych zanieczyszczeń preparatów;
- 5) wykazać znajomość praktycznego stosowania przepisów dotyczących załatwiania spraw, wymienionych w punktach 1, 2 i 4 niniejszego ustępu;
 - b) w części teoretycznej kandydat winien wykazać dostateczną znajomość przedmiotów, wyszczególnionych w § 5, a w szczególności przepisów, dotyczących badania zwierząt rzeźnych i mięsa.

§ 13. Egzamin oglądaczy do badania mięsa pod względem włośni dzieli się również na część praktyczną i teoretyczną.

Kandydat winien wykazać:

- a) w części praktycznej znajomość i wprawę w przedmiotach, wymienionych w punkcie 4 § 12;
- b) w części teoretycznej znajomość przedmiotów, wymienionych w punktach 8 i 9 § 5, a w najogólniejszych zarysach również przedmiotów, wymienionych w punktach 1, 3 i 7 § 5 oraz przepisów o badaniu mięsa co do włośni i o zgłaszaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych.

§ 14. Komisja egzaminacyjna po naradzie większością głosów ustala wynik egzaminu.

Gdy komisja składa się z dwu osób — w razie różnicy zdań — decyduje przewodniczący.

§ 15. Ocenę wyniku egzaminu określa się według jednego z następujących stopni: „bardzo dobrze”, „dobrze”, „dostatecznie” i „niedostatecznie”.

Egzamin należy uznać za niezłożony, jeżeli kandydat otrzymał stopień niedostateczny.

W razie niezłożenia egzaminu przewodniczący komisji winien wynik egzaminu zaznaczyć na zaświadczeniu o odbyciu kursu (§ 7).

Jeżeli wiadomości praktyczne i teoretyczne kandydata przy egzaminie okazały się zupełnie niewystarczające, komisja może uchwalić, że kandydat może być dopuszczony do powtórnego egzaminu dopiero po ponownym odbyciu kursu. Uchwałę taką przewodniczący komisji winien również zaznaczyć na zaświadczeniu o odbyciu kursu (§ 7).

§ 16. Kandydat, który nie złożył egzaminu, może zgłosić się do powtórnego egzaminu tylko przed tą samą komisją, nie wcześniej jednak niż po upływie sześciu tygodni i nie później niż po upływie trzech miesięcy od poddania się pierwszemu egzaminowi.

Przewodniczący komisji w wyjątkowych wypadkach może przedłużyć termin trzymiesięczny, ustalony w poprzednim ustępie.

§ 17. Kandydat, który złożył egzamin, otrzymuje świadectwo uzdolnienia według jednego z załączonych wzorów (załącznik Nr. 1 i 2), podpisane przez przewodniczącego i członków komisji oraz dokumenty, złożone przy zgłoszeniu się kandydata do egzaminu (§ 9 ust. 2).

Świadectwo uzdolnienia (ust. 1) jest ważne na obszarze całego Państwa z wyjątkiem województwa śląskiego, w którym zależy to od uchwały Sejmu Śląskiego.

§ 18. Oglądacze zwierząt rzeźnych i mięsa, jak również oglądacze co do włośni, wykonywający urzędowe badanie, winni co trzy lata powtarzać egzamin przed właściwym powiatowym lekarzem weterynaryjnym.

Egzamin ten ma wykazać, czy oglądacz posiada jeszcze praktyczne i teoretyczne wiadomości, niezbędne do dalszego wykonywania urzędowego badania.

Wynik egzaminu powiatowy lekarz weterynaryjny zaznacza na świadectwie, wydanem przez komisję egzaminacyjną.

§ 19. Wojewoda ustali wysokość opłat za egzaminy:

- a) przed komisją;
- b) przed powiatowym lekarzem weterynaryjnym.

Opłata za egzamin oglądacza co do włośni (§ 13) nie może przekraczać trzeciej części opłaty za egzamin oglądacza do badania zwierząt rzeźnych i mięsa (§ 12), — opłata zaś za egzamin powtarzający się co trzy lata przed powiatowym lekarzem weterynaryjnym (§ 18) — czwartej części opłaty za odpowiedni egzamin przed komisją (§§ 8, 12 i 13).

Opłatę za egzamin kandydaci wpłacają przed rozpoczęciem egzaminu wprost przewodniczącemu komisji (§ 8) — względnie powiatowemu lekarzowi weterynaryjnemu (§ 18). Opłaty te po pokryciu rzeczowych kosztów egzaminu (pieczęci, druków, kosztów kancelaryjnych i t. p. stanowią wynagrodzenie egzaminatorów za wykonywanie ich czynności.

Po pokryciu kosztów rzeczowych wpływy z opłat należy podzielić w ten sposób, że — przy składzie komisji egzaminacyjnej z trzech osób — przewodniczący otrzymuje cztery dziesiąte, a każdy z członków po trzy dziesiąte kwoty, przy składzie zaś z dwu osób — przewodniczący sześć dziesiątych, a członek cztery dziesiąte.

§ 20. Świadectwo uzdolnienia traci swą ważność:

1) jeżeli oglądacz wykonywający urzędowe badanie przed upływem trzech lat nie zgłosi się do egzaminu powtórnego lub nie złoży tego egzaminu (§ 18);

2) jeżeli oglądacz w okresie dwu lat nie wykonywał urzędowych badań, ani też nie wykonywał zawodu, który umożliwiałyby mu utrzymywanie stałego i ścisłego kontaktu z wykonywaniem urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa.

Utraconą ważność świadectwa uzdolnienia można uzyskać zpowrotem:

- a) w wypadku, wspomnianym w punkcie 1 — przez złożenie powtórnego egzaminu przed właściwym powiatowym lekarzem weterynaryjnym (§ 18) w ciągu sześciu miesięcy od czasu utracenia ważności świadectwa;
- b) w wypadku zaś wspomnianym w punkcie 2 — przez powtórzenie całkowitego egzaminu przed komisją egzaminacyjną (§ 12 lub § 13).

§ 21. Oglądacze, którzy w chwili wejścia w życie postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 361), nie dotyczących przygotowania urządzeń potrzebnych do przeprowadzenia urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa oraz uczenia i egzaminowania oglądaczy, wykonywają urzędowe badanie, mogą je wykonywać nadal, jeżeli:

1) uzyskali z zarządzenia wojewody świadectwo uzdolnienia, stwierdzające posiadanie uzdolnienia, odpowiadającego wymaganiom rozporządzenia niniejszego z obowiązkiem składania egzaminu przed powiatowym lekarzem weterynaryjnym (§ 18);

2) złożyli egzamin praktyczny przed komisją egzaminacyjną (§ 12 lub § 13), o ile uzyskane z zarządzenia wojewody świadectwo uzdolnienia nie odpowiada wymaganiom, wskazanym w punkcie 1 niniejszego paragrafu;

3) złożyli całkowity egzamin praktyczny i teoretyczny przed komisją egzaminacyjną (§ 12 lub § 13), o ile nie posiadają świadectwa uzdolnienia, uzyskanego z zarządzenia wojewody.

§ 22. Egzamin, wymieniony w punkcie 1 § 21, winien być złożony nie później, niż w ciągu jednego roku po wejściu w życie postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 361), niedotyczących przygotowania urządzeń potrzebnych do przeprowadzenia urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa oraz uczenia i egzaminowania oglądaczy, egzaminy zaś, wymienione w punktach 2 i 3 § 21, — przed wejściem w życie powyższych postanowień wspomnianego rozporządzenia. Egzamin, wymieniony w punkcie 2 § 21, winien być ograniczony do jego praktycznej części (punkt a) § 12 — lub punkt a) § 13). Do wszystkich oglądaczy, wymienionych w § 21, nie mają zastosowania ograniczenia co do wieku (§ 4 ust. 1).

Zakres działania oglądaczy.

A. Przy badaniu zwierząt rzeźnych przed ubojem.

§ 23. Po dokładnym zbadaniu zwierzęcia przed ubojem oglądacz winien określić stan zdrowia zwierzęcia, w szczególności zaś stwierdzić:

1) czy zwierzę nie wykazuje objawów chorób, mających wpływ na ocenę zdatności mięsa do spożycia;

2) czy zwierzę nie jest dotknięte jedną z chorób zaraźliwych, podlegających obowiązkowi zgłoszenia, lub czy nie jest podejrzane o taką chorobę.

§ 24. Oglądacz winien zezwolić na ubój:

1) jeżeli zwierzę nie okazuje żadnych objawów chorobowych, albo jeżeli stwierdzone objawy wskazują na choroby, które nie mają wpływu na ogólny stan zdrowia zwierzęcia i nie posiadają większego znaczenia dla oceny zdatności mięsa do spożycia;

2) przy nieszczęśliwych wypadkach, np. złamaniu kości i innych uszkodzeniach, spowodowanych urazami, przy wypadnięciu macicy, które nastąpiło bezpośrednio po porodzie, przy wzdęciu, przy zagrożeniem uduszeniem się i t. p. wypadkach, pod warunkiem, że od zajścia wypadku upłynęło nie więcej niż 12 godzin.

§ 25. Oglądacz nie może zezwolić na ubój, jeżeli stwierdzi objawy chorobowe, połączone z zaburzeniem w ogólnym stanie zdrowia z podwyższeniem ciepłoty ciała, w szczególności zaś przy następujących chorobach:

- 1) schorzeniu wskutek porodu;
- 2) biegunce — osobiwie zaś krwawej;
- 3) schorzeniu wymienia;
- 4) zapaleniu pępownicy, połączonej z obrzękiem stawów;
- 5) ranach ropiejących lub posokowatych.

§ 26. W wypadkach, wymienionych w § 25, oglądacz winien powiadomić posiadacza i badanie odstąpić wyznaczonemu lekarzowi weterynaryjnemu z podaniem dokładnego opisu zwierzęcia oraz zauważonych objawów chorobowych.

§ 27. Jeżeli oglądacz stwierdzi zaraźliwą chorobę zwierzęcą, podlegającą obowiązkowi zgłoszenia, lub podejrzenie o taką chorobę, winien zawiadomić o tem najbliższy posterunek policji lub starostę i zwrócić uwagę posiadaczowi na obowiązek zgłoszenia oraz konieczność odosobnienia chorego lub podejrzanego o chorobę zwierzęcą od innych zwierząt, wrażliwych na daną chorobę.

§ 28. Oglądacz winien bezwzględnie zakazać uboju, jeżeli stwierdzi wąglik, szelstnicę, zarazę dziczyzny i bydła rogatego, wściekliznę, księgosusz lub podejrzenie o jedną z tych chorób.

§ 29. Oglądacz winien odmówić wykonania badania i posiadacza skierować do wyznaczonego lekarza weterynaryjnego, jeżeli:

1) posiadacz zgłasza do badania zwierzę je-dnokopytowe;

2) jeżeli już z wywiadu wynika, że zwierzę zgłoszone do badania dotknięte jest chorobą, przy której badanie przed ubojem należy do lekarza weterynaryjnego.

B. Przy badaniu po uboju.

§ 30. Na podstawie dokładnego zbadania zwierzęcia po uboju oglądacz winien stwierdzić:

1) czy zwierzę nie jest dotknięte jedną z zaraźliwych chorób zwierzęcych, podlegających obowiązkowi zgłoszenia, lub podejrzane o taką chorobę;

2) czy ocena mięsa należy do jego zakresu działania.

§ 31. Jeżeli oglądacz stwierdzi zaraźliwą chorobę zwierzęcą lub jej podejrzenie, winien postąpić według przepisów § 27 i postarać się, aby części i narządy potrzebne do rozpoznania choroby zaraźliwej zostały przechowane i zabezpieczone w zamknięciu celem urzędowego stwierdzenia choroby.

§ 32. Oglądacz może samodzielnie ocenić mięso:

A. jeżeli zachodzą równocześnie następujące warunki:

I. zwierzę zostało przez niego przed ubojem zbadane i dopuszczone do uboju;

II. części i narządy ważne dla oceny mięsa nie zostały usunięte lub zamienione i

III. nie zostały stwierdzone przy badaniu po uboju żadne zmiany chorobowe lub też tylko następujące choroby, względnie wady:

1) pasożyty zwierzęce, z wyjątkiem włośni i wągrów, przenoszących się na ludzi (*cysticercus inermis* i *cysticercus cellulosae*);

2) gruźlica bez zupełnego wychudzenia zwierzęcia:

a) jednego organu,

b) dwu lub więcej organów pod warunkiem, że a^a) ogniska gruźlicze są zwapniałe lub otorbione tkanką łączną,

b^b) rozszerzenie gruźlicy nie nastąpiło w drodze wielkiego obiegu krwi,

c^c) gruźlica nie jest znacznie rozprzestrzeniona i

d^d) części zmienione chorobowo łatwo dają się usunąć;

3) pokrzywka lub otręt bydła rogatego;

4) umiejscowiona promienica;

5) umiejscowione niezłośliwe nowotwory;

6) zrosty tkanki łącznej między poszczególnymi narządami bez ropni lub cuchnących wysięków;

7) zupełnie otorbione ropnie w narządach lub tkankach;

8) zanik poszczególnych organów lub niektórych mięśni;

9) wybroczyny i przekrwienia, spowodowane urazami, złogi barwikowe, stwardnienia lub zwapnienia w poszczególnych narządach;

10) zanieczyszczenie mięsa, poszczególnych narządów lub krwi, np. treścią żołądkową i t. p.;

11) zmiany spowodowane przez nadmuchiwanie, przez owady i t. p.;

B. jeżeli zostaną stwierdzone: żółtaczką ogólna widoczna jeszcze w 24 godziny po uboju, silnie rozwinięta ogólna wodnica, silny zapach moczowy lub płciowy, wstrętny zapach lub smak mięsa, spowodowany środkami leczniczymi lub odkażającymi lub też zapach rybi — względnie tranowy, zupełne wychudzenie z powodu choroby, — pod warunkiem, że posiadacz zgodzi się na nieszkodliwe usunięcie mięsa i wewnętrznych narządów; jeżeli zaś posiadacz nie wyrazi na to zgody, oglądacze winien spowodować zbadanie przez lekarza weterynaryjnego.

§ 33. W wypadkach, przewidzianych w § 32 A. III oglądacze winien części i narządy chorobowo zmienione oznakować jako niezdatne i dopilnować nieszkodliwego ich usunięcia, a mięso i części niezmienione oznakować jako zdatne do spożycia.

W wypadkach, przewidzianych w § 32 B., oglądacze winien mięso i wszystkie narządy wewnętrzne uznać za niezdatne do spożycia i dopilnować nieszkodliwego ich usunięcia.

§ 34. Ocena i oznakowanie mięsa jako mniej wartościowego i warunkowo zdatnego nie należą do zakresu działania oglądaczy.

Przepis końcowy.

§ 35. Postanowienia rozporządzenia niniejszego dotyczące uczenia i egzaminowania oglądaczy (§§ 2 — 22) wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, postanowienia zaś dotyczące zakresu działania oglądaczy (§§ 1, 23 — 34) z dniem wejścia w życie postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 361), nie dotyczących przygotowania urządzeń potrzebnych do przeprowadzenia urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa oraz uczenia i egzaminowania oglądaczy.

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Załączniki do rozp. Ministra Rolnictwa z dnia 26 maja 1928 r. (poz. 575).

Wzór Nr. 1.

SWIADECTWO UZDOLNIENIA.

Pan
 Stanowisko
 Zamieszkały w
 powiat województwo
 urodzony dnia w
 poddał się na zasadzie rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 26 maja 1928 r. o sposobie uczenia i egzaminowania oglądaczy oraz ich zakresie działania (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 575) egzaminowi na oglądacza zwierząt rzeźnych i mięsa i egzamin ten złożył z wynikiem

..... dnia 19..... r.

Komisja egzaminacyjna

Przewodniczący

pieczęć

Członkowie Komisji

Wzór Nr. 2.

SWIADECTWO UZDOLNIENIA.

Pan
 Stanowisko
 Zamieszkały w
 powiat województwo
 urodzony dnia w
 poddał się na zasadzie rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 26 maja 1928 r. o sposobie uczenia i egzaminowania oglądaczy oraz ich zakresie działania (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 575) egzaminowi na **ogładacza co do włośni** i egzamin ten złożył z wynikiem

..... dnia 19..... r.

Komisja egzaminacyjna

Przewodniczący Komisji

pieczęć

Członkowie Komisji